

Sy-li spēwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spēwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njeđželske łopjeno.

Wudawa ƙo kóždu ƙobotu w Smolerjez knihiczišczećni w Budyschinje a je tam ja schtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Njeđžela Seragesima.

2. Sam. 12, 1—7.

Davit běšče bohata hnadu ƙwojeho Boha nashonił. Tola pał wón spytowanju wutrobu wotewri. We wójnje pschecziwo Ammonitiskim běšče domach wostał a da ƙebi derje bycz. Spytowanje nad nim doby. Wón sa-
wjedže Uriašowu žonu a da dobrego smužiteho Uriaša wot nje-pscheczelow w bitwoje moricz, wójtwodže list na-
pišawšchi, so dyrbi jeho na straschne město w bitwoje po-
stajicž. To běšče wulki a czežki hrěch. Lěto běšče ƙo mjes tym minyło. Duž póšła Bóh Nathana ł Davitej. W pschirunanju tón jemu jeho czežke shřěschenje powjeda. Davit je sašlepjenny doscz, so jemu nješrosymy a ƙebje ƙameho sašubzi: „Tón muž, kiž to czińil je, je džěczó ƙmjercze.“ Duž jemu Nathan napschecziwo stupi a praji: „Ty ƙy tón muž!“ To je ƙłowo sa naš, kiž ƙmy my wschitzy hrěschnyzy, a chzemy tež my ƙebi prajicž dacž:

„Ty ƙy tón muž!“

1. jako ƙłowo wubudženja: „Ty to ƙy“.
2. jako ƙłowo pokuty: „Ja ƙym tón muž“.
3. jako ƙłowo próstwy: „Ty ƙy tón muž, ƙnježe Jesu, pomhaj!“

1. Czežki běšče to pucz sa Nathana. Davita džerzi hišcže to šle. Duž budže pokutny předať jemu póšlaný. Wón powjeda jemu to pschirunanje wo bohатыm a ƙhudym mužu. Davit nje pósna, so ƙu to te ƙyče, w kotrychž dyrbi ƙo ƙam popadnyčž. Wón ƙo ƙam sašubzi. Profeta

posběhny porst a pokaja na njeho ƙameho: „Ty ƙy tón muž!“ To ƙu 4 ƙłowczka, ale wono hluboko trjehi. Tele ƙłowo kóždeho trjehi. To pschirunanje dyrbi nam schpihel bycz. My rad druhich ƙudzymy. Hdyž pał ƙly-
schimy wo hrěchach druhich, dyrbjeli w nich ƙwoje hrěchi pntacž. Tón stary had je dženska hišcže tał lešny. Rał lohko móže ƙo stacz, so my jutšje czińimy, schtož my dženska sašpimamy. Dženka sacžerisch nječiziste hibanje a jutšje ƙo tebi wjazy tał hrosne bycz njesda. „Hdyž je lošcht podjał, porodži hrěch, hrěch pał, hdyž je dokonjany, porodži ƙmjercž.“ Duž ƙlyschmy kóždy džeń to wubudžaze ƙłowo: „Ty ƙy tón muž“, so bychmy ƙo ł pokucze wobrocžili a

2. ł Davitom wušnali: „Ja ƙym tón muž“. Davitowa ƙamoprawdoscz je spadnyła, jeho hordoscz je šlemjena. Wón je ƙo dohladał na tu hrjadu we ƙwojim wóczku. Wón nječini kaž Felix, kiž ł Pawolej rjeknje: „Woteńdž nětko, hdyž směju spodobny czaš, dam tebe sašo sawolacž.“ Davit wušna: „Ja ƙym shřěschil pschecziwo temu ƙnješej!“ W tutym pokutnym rošlaczu je wón 51. pokutny psalm spēwał, ł kotrehož wschitzy snajemy tu schtucžku: „Stwoť we mni, Božo, czištu wutrobu a daj mi noweho wěštego ducha!“ Psches zyly psalm klinezi: „Moje hrěchi, moja šłóscž!“ Schtož Ambrosius ƙěžorej Theodijej pschiwola, jako ƙrej 7000 ƙurowje morjennyh ƙšchesczijanow Thešsalonicha na ƙwědomnju nješsche: „Ssy-li Davitowy hrěch czińil, dha cziń tež Davitowu pokutu!“ to plačzi nam wschěm hrěschnym cžłowjełam. Davit nam nje dyrbi pschi-
klad bycz, tał podležimy, ale tał my ƙo ƙami pschewinjemy

a w poniżności pokuty czynimy. A tola, kať mnozy ƚo t temu sprawnemu wuŋnaczu roŋbudzić njemóža: „Ja ƚym tón muž“. To rěczy ƚadoŋczyno pschecziwo ƚadoŋczam, njeprawy pschecziwo njeprawdoŋczy, wopilz pschecziwo wopilŋtwa a pschi tym ƚwój hrěch njepóŋnaje. Duž roŋbudz ƚo, luby ŋŋeŋczijano, kať Davit a wuŋnaj: „Ja ƚym tón muž“, ƚo by po huadze ŋdychował a ju namakał.

3. Naŋcha wutroba ŋhladuje t Jeŋuŋej t hlubiny pokuty: „Ty ƚy tón muž, ŋnježe Jeŋu, pomhaj!“ Davit njeproŋy Nathana wo pomoz, ale wón ƚo na Boha wobroczi, kať wón w 51. psalmje ŋpěwa: „Božo, budz mi huadny, njeŋacziŋi mje!“ My w nowym ƚlubje hiŋchče wjele lěpje wěmy, hđže mamy ƚo wobroczič. My proŋmy: „ŋnježe Jeŋu, ty ƚy tón muž, tiž pomhaj móže!“ My ƚwjatemu póŋtnemu czaŋej napschecziwo džeme, hđžež ƚaŋo wopomnimy, kať je naŋch ŋnjeŋ a Ebóžnik czernejotu trónu njeŋl naŋche dla. Wón praji: Shtóž te mni pschińdže, teho ja won njewuŋtoram. Hđyž Nathan Davitej rjełnje: „Tak je tón ŋnjeŋ twój hrěch prjecz wŋał, ty njebudzeŋch wumrjecz“, tať chzemy tež my wŋhitzy jaťo hrěŋchizy na ƚwoju wutrobu dycič a prajicz: „Ja drje ƚym cžłowjeť ƚmjercze psches mój hrěch, ale ty, ŋnježe Jeŋu, ƚy ŋershta žiwjenja, tiž je mje ŋhubjeneho a ŋatamaneho cžłowjeka wumohł, warbował a dobył wot wŋhitkych hrěchow, wot ƚmjercze a wot cžertowŋeje mozy!“ Ġamjeń.

Wróc ƚo ƚaŋo!

(Spitta.)

Serem. 3, 12—14.

Wróc ƚo ƚaŋo, wróc ƚo ƚaŋo,
 Riž ƚo Bohu ŋhubil ƚy;
 S czežu ƚwojej padni ƚaŋo
 Psched Bohom do pokuty!
 Najtiž ƚy, ƚměŋch ŋtupicž t njemu,
 Ġnadu lubi hubjenemu.
 Ġlej, ŋnjeŋ dže czi napschecziwo,
 Ġoda w ƚłowje měr czi ƚwój,
 S wodacžom cze cžini cžikoh’;
 Wróc ƚo ƚaŋo, pój wŋchať, pój!

Se ƚwětneho roŋpróŋchenja
 Ġtuť do cžichej’ komorki,
 W kotrejž t ducha wobnowjenja
 Nowe ŋbože težje czi;
 Hđžež ƚo bórŋy wětry ŋloža,
 Kotrejž w duŋŋi ŋhroble hroža;
 Hđžež ty Ducha pominanje
 S ŋchepjetanjom ŋaŋtyŋŋiŋch,
 S nowa ƚwjate pschiŋŋahanje
 Ġod ŋŋiž Ġhryŋta položiŋch.

Wróc ƚo ƚaŋo t bluda ƚwojoh’,
 Bóh czi t mkej wutrobu
 Wodacze da hrěcha twojoh’,
 Balsam tež ƚa bolocž wŋchu.
 Pohladaj na ŋŋižowanoh’,
 S ŋŋiža kiwa wuŋmėwanoh’,
 Tebi ruku poŋŋiczuje;
 Wróc ƚo ƚaŋo, njeboj ƚo,
 So cze Ebóžnik ŋatamuje,
 Riž je ƚa naŋ ƚrawił ƚo.

Wróc ƚo ƚaŋo, mozy nowe
 Ġzerpaj t jeho lubocze;
 Ġnadne ƚłowa Ebóžnikowe
 Spozčza tebi wodacze.
 Sapschim t jeho ruku sprawnu,
 Ġroscht ma wón tež ƚa ŋłocž ƚrawnu,
 Móže wŋhitke rany hojicž,
 Wot wuŋada wucziŋczi,
 Móže wŋhitkón njeměr ŋtojicž,
 Duž ƚo njekomdž, t njemu dži!

Wróc ƚo dha se ƚwojoh’ jaŋtwa
 Do bydlenja lubocze;
 S ŋhudoby dži do bohactwa,
 Wopuŋcž wŋŋnje njesprawne!
 Wostaj lže a lubuj wěrnoŋcz,
 Wopuŋcž nóž a lubuj ƚwěrnoŋcz!
 Morny, phtaj žiwu radoŋcz,
 Se ƚwěta dži do njebja!
 Bóh chze ŋtajicž twoju ƚadoŋcz, —
 Wróc ƚo t njemu, wutroba!

Surij Bróŋt.

Dobre wuŋnacze.

W Šcottedlandŋej je wŋŋnje, ƚo ƚo kóždy, tiž chze t Božemu blidu hič, najprjedy wot duchowneho wo jeho pokucze a wěrje wuwopraŋŋuje. Naŋ pschińdže jednora wjeŋna holcžka, kotrejž duchowny wjazore praŋŋenja pschedpołóži; ale to bėŋche podarmo, wona na žane njewotmolwi. Wón mējeŋche teho dla ƚa nuŋne, ju wotpoŋaŋacž, dokełž ƚo jejne mjelczenje pať se ŋaŋaktoŋcze, pať t žyle njepŋŋihotowaneje duŋŋe wuŋhadžecž ŋdaŋche. Pschi won-
 hičzu mloda ŋŋeŋczijanka jaŋne ƚylŋy ronjeŋche. Duchowny to phtnywŋŋi ju wróczo ŋawoła a ju t najpschecželniŋŋim hłobom proŋŋeŋche, ƚo chžyła jemu tola prajicž, cžeho dla njeje na jeho praŋŋenja wotmolwjała a cžeho dla nochze wo ƚwojim Ebóžniku kotrehož tola po ŋdaczu lubuje, žaneho ƚwědczenja wotpołóžicž.

„Ach“, wona pod wjele ŋchczuŋanjom ŋnapschecziwi, „wo nim rěczecž ja njemóžu, ale ƚa njeho wumrjecž drje byč chžyła!“

Tole wotmolwjenje bė duchownemu doŋahaze; wón móžeŋche ju nětko t dobrym ƚwědomnjom t Božemu blidu pschipscheczič.

Luby cžitarjo, wopomni: Tak někotry, kotryž njeŋamóže nabo-
 žinu do ƚłowow ŋapschijecž, je ƚo tola hluboťo a nutrnje do njeje ŋažiwil.

F.

Jene biblijske hróncžko.

Herta psched ƚwojej komodu ŋtejeŋche a ƚwoje ŋmachi rjado-
 waŋche. Sej bu cžežto, ƚwoje ŋnjeŋŋtwa wopuŋcžicž a ƚo domoj-
 wróczič; duž chžyŋche džečžom, kotrejž bėŋche hladała, rada mału ŋpomnjenku ŋawoŋtajicž. Mjes jejnym pomėrnym ƚwójŋtwa ƚo-
 lohťo něŋŋto ƚa te małe namaka, ŋŋto pať dycjeŋche wona temu wóŋomlėtnemu hólzej daricž, kotrehož jaŋnemu roŋomej wuŋnjenje-
 tať lohťo padaŋche? Šłoncžnje wona knižku wuŋwoli, t napriŋmom „tucžel w mrcželach“, napriŋawŋŋi do njeje hróncžko, kotrejž ƚo jej pschihodne byč ŋdaŋche. Žaťo tón hólz se ŋhule domoj pschińdže, bėŋche Herta hižom prjecž. Wón knižku wotewri; tam w prostym piŋmje ŋtejeŋche: „Dowėť ƚo Bohu t žylej wutrobu, a njeŋpuŋcžej ƚo na ƚwój roŋom.“ Žo, Herta chžyŋche jemu drje wumjetowacž, ƚo je wón naŋdaty! To ju ničzo njeŋtaraŋche, a wón to łopjeno-
 t knižki wutorže. —

Žeta ƚo minyču, jeho duchowne dary jemu tón ŋnjeŋ ŋdzerža, ale wón jemu tež do wutroby wołajche: „Komuž je wjele date, wot-

teho ǰo wjele ǰada." Mróczyle wſchelakich družinow nad jeho ǰiwjenjom czełnichu; tu wón wuńnjefche, ǰo jeho roſom je njeſamóžeſche dǰelicǰ, ani prjecǰ ǰunycǰ, a wón tež pſchezo bóle tu tučel w mróczelach widǰeſche. Pſchi nutſczehnjenu do noweje domiſny ǰo temu ſchtyrzecǰilétnemu wot lubeje ruki hróncǰko na ſczénu póbła; kotre? „Dowěr ǰo Bohu ſ ǰylej wutrobu, a njeſpuſchcǰej ǰo na ǰwój roſom." Duǰ ſpomni wón na ǰwérnu Hertu, na ǰwoje blaſniwe dǰeczaze cǰinjenje a powjeǰy to hróncǰko do ǰwojeje ſpárniǰy.

F.

Móz hrécha a jeho mſda.

Wérna podawisna je ſańdženeho cǰaǰa.

(Bofracǰowanje.)

„Mojej wocǰi wuhladafchej, ǰo jedyn pſchepuz jara rjany, drohi cǰaǰnik pſchi ǰebi noſcheſche. Hnydom cǰert do mojeje duſche ſajédǰe — ja dyrbjach jón mécǰ, tón cǰaǰnik! Podarmo ǰo prózowach, ǰo wot teho muǰa wotǰalicǰ, a njewjedǰo, cǰeho dla a tał, bécǰ tola bóry ſaǰo w jeho bliſtoſcǰi. Stóncǰnje ǰo tał daloto pſchemóch, ǰo hoſcǰenz wopuſchcǰich. Hdyǰ ǰo cǰmicǰkaſche, myſlach ǰebi: Nétko ǰnadǰ je domoj ſchoł — nétko je ſpytowanje nimo!“

„Duǰ dǰa ſaǰo do hoſcǰenza dǰécǰ. Lédma pał bécǰ do njeho ſaſtupił, lédma bécǰ ǰo wó jſtwje wuhladnył, dǰa muǰa pſchi ſdalenym bliďǰe ǰameho ǰedǰazeho widǰach. Nétko bécǰ wſchu móǰ ſhubił, ſtemu duchej napschecǰo ſtačǰ. Dach ǰo ſ ǰuſym do roſrécǰjenja; jemu ǰo po ſdacǰu moje powjedanje wo ǰuſych krajach a morjach, wote mnje wopytanych, derje ſpodobaſche. Móǰ ǰo mjes tym pſchibliǰi, muǰ ǰo na dompucǰ naſtaji — ja ſa nim dǰécǰ.“

„Runje pſches wulki pſchiſtawowy móſt duǰy“, Cǰornał dale powjedafche, „ǰo ǰwojeho pſchewodǰerja praſchach: „Nétko mamy na cǰaǰu?“ Cǰaǰnik wucǰahnywſchi, jemu wón, dofelǰ pó cǰmje poſaſowarjei ſpóſnacǰ njemóžeſche, repetirowacǰ da. Tola prjedy hacǰ bė cǰaǰnik dobił, wutorǰech jemu jón ſ ruki, prajizy: „Cǰaǰnik dyrbi mi ǰluſchecǰ, a dyrbju-li tež ǰwoje ǰiwjenje ſa njón woſtajičǰ!“ Cǰaǰnik ł ǰebi tyłnywſchi, cǰérjach ſtoku po pſchiſtawowym moſcǰe dale; ǰuſy lóďnik ǰo ſa mnu wótſje ſchicǰo puſchcǰi. Hǰom nétore ruǰy ſa mnu pſchimachu, duǰ rucǰe na prawizu do wuſkeje haſki ſkocǰich. Pſches to cǰaru pucǰa pſched ǰwojimi pſchecǰeharjemi do bny; njepſcheſtawajo ſa mnu po haſbach honjach; cǰujach krej ǰo w moǰich ǰilach hacǰicǰ a bojach ǰo, ſo mje doſcǰahnu, pſchetóǰ licǰba tyč, koſiǰ ſa mnu lójach, lóďny wołomił roſcǰeſche. Na méſtnje, hǰžeǰ torhaza woda mlynſte kólo cǰérjeſche, ſtóncǰnje ſaſtach. Eſo do wody cǰiǰnywſchi, ǰo tał bliſto hacǰ móǰno ł ſchumjazemu kólu pſchitlócǰich. Senoǰ dlón ſchéroki rum bė mjes ǰiwjenjom a ǰnjercǰu! Moǰi pſchecǰeharjo ſaſtachu a ǰo praſchachu: „Hǰže je paduch woſtał? Njeje ǰo wón tu ſhubił?“ Nétki do wody ſaléſechu a hiǰom bė jedyn, we wodǰe broďǰo, ł méſtu ſtoro doſchoł, hǰžeǰ ſtejach. Za ǰo roſǰudǰich, ǰo radſcho wot tola roſmjaſcǰ, hacǰ ǰo pſchimnyčǰ dacǰ; w tutym ǰmjertnym ſtraſche ǰebi ǰlubich, ſo, jeli ſo ǰo hiſchcǰe tón raſ wułhowam, ǰenje wjaǰy lóďǰ njewopuſchcǰu. Lédma bécǰ tele ǰlubjenje ſczinił, ſawoła najbliǰiſchi moǰich pſchecǰeharjow: „Rhort njech tu na ſymizu ſchori — wón drje je pſches móſt twochnył!“ Hiſchcǰe nétore wołomiłi — a wſcho bė ſaǰo cǰicho. Symu wſchón pſchemrjety nétko ł ǰwojei lóďi lėſech, hǰžeǰ dolhi cǰaǰ na khorolóǰu leǰach.“

„To bė Boǰi porſt!“ duchowny hnuty praji, „ſcǰe dǰa pał tež ǰwój ǰlub dǰerǰeli?“

„Rhwilu, haj, a to ſ wulkei prózu“, Cǰornał wotmolwi. „Tola ſtóncǰnje buch ǰam lóďer a ǰwoju lóďǰ ǰam wjedǰech, a pſches to ǰo moja podtlócǰena, tola niǰ poduſchena ǰadoſcǰ ſbudǰowafche. Nétko dyrbjach na kraj, ſo bych na kóďym méſtnje ǰwoje wobſtaranki do rjada ſtajił. ǰane ſamolwjenje njemóžeſche bóle

moje ǰwėdomje ſmėrowacǰ, kotreǰ chǰyſche mje wot ſłamanja ǰluba wotdǰerǰecǰ.“

„Sa krótki cǰaǰ ǰo wobohacǰich; tola cǰim bóle moje bohatſtvo roſcǰeſche, cǰim bóle ǰo tež ſtary hrécǰ we mni ǰhlnjeſche. E krótki, ja buch hórſchi paduch, hacǰ bécǰ prjedy był.“

ǰako Cǰornał hiſchcǰe dorécǰał njebė, mały ſararjowy ǰynł, wjeſele ſtałajo, do jſtwy pſchibėǰa. ǰuſeho muǰa wuhladnywſchi hólčez ł hłoſom ſchicǰo ł nanej ſkocǰi a połny ſtracha ǰwoju kudzérjatu hłowcǰku w jeho klinje khowaſche. Kamjeniz naſtróǰane dǰeczó ł ǰebi horje ſbėǰe a jo wołochiwſchi ǰo praſcheſche:

„ǰanko, praj, cǰeho ǰy ǰo tał naſtróǰał, cǰeho ǰo tał boǰiſch?“

„Tehole tam“, wotmolwi hólčez, ſtrachocǰiwje na Cǰornała poſaſujo, hiſchcǰe pſchezo ǰo nana dǰerǰo, „a chǰeſch na mnje poſłuchacǰ, nano, dǰa jemu prjecǰ kaſaj! Wſchaf widǰiſch, tał wot jeho włoſow krej kapa!“

ǰarar ǰwojeho ǰyna tajkich ǰłowow dla wótrje naſwari a jeho do pódlaniſkeje komory ſamny.

„Echto móǰe dǰeczom wſcho pſchipadnyčǰ!“ ǰo wón ǰo wrócǰiwſchi ſamolwjeſche, „mlodoſtne myſlicǰki jim druhdy ſpodǰiwne wėǰki powjedaju. Macǰe cǰerwjene włoſy, Cǰornał, — a hnydom ǰo wone dǰeſcǰu krawe byčǰ ſdachu.“

„Krawe!“ lóďer waǰnje praji, „haj wſchaf haj, dǰečǰi ſ wjeſcha wėrnocǰ rėcǰa.“

Widomnje naſtróǰany ſarar ſtoł na ſad ǰuny.

„Echto wy mėnicǰe, Cǰornał? Ečǰe drje do myſlow ponórzeny? Prajčǰe mi ſprawnje, ſchto ſcǰe ǰebi pſchi ǰwojich poſlednyčǰ ǰłowach myſlili?“

„Dofelǰ ǰebi to ǰadacǰe“, wotmolwi Cǰornał, „dyrbju wam tu wėǰ ł krótki ſǰelicǰ. Leǰach je ǰwojei lóďu w Antwerpenſkim pſchiſtawje, ſ wotkel dyrbjach tworǰ, kotreǰ dyrbjachu ǰo do Norwegſkeje domjeſcǰ, ǰobu wſacǰ. Sedyn bohaty juwelėr ł ǰranzowſkeje, kotryǰ bė hiǰom w mlodych létach ǰyłu Europu pſchepucǰowal a poſǰiſcho ſchtyrzecǰi lét dolho po Turkowſkei, ǰerſiſkei a naraſkei ǰndiſkei překi a pódlu cǰahał, chǰyſche we mojej lóďi ǰobu jėcǰ. Wón bė hiǰom pſches wóſpomdǰeǰacǰ lét ſtary, tola mėra ǰebi hiſchcǰe pſchezo popſchecǰ nochzeſche, a bė ǰebi wotmyſlił, ǰebi połnóǰnu Europu wobhladacǰ. Na ǰwoje dǰėlo ǰo wón jara derje wuſtejeſche a bėſche ǰebi wulke bohatſtvo nahromadǰil. Wón bė njeǰenjeny, njemėjeſche ǰaneho ſtatofa a teho dla ǰwoje ǰyle ſamoǰenje pſchezo je ǰobu woǰeſche. W naſtupanju jėſby bėchmoǰ bóry pſches jene.“

„ǰako noſcherjo jeho ſchinje a kaſchcǰe na lóďǰ pſchinjeſechu, myſlach pſchi ǰebi: kaǰte bohatſtvo! a dale: ſchto by tola tał bohaty kaǰ wón był! a potom ſaǰo: ſchto by tola jeho ſamoǰenje mėł! Tał rucǰe ǰo hrécǰ cǰłowſkeje duſche moǰuje. E woprėdla chǰyſch ſlu ǰadoſcǰ podtlócǰicǰ a hdyǰ bėchmy ſtóncǰnje wotǰeli, bė mje po ſdacǰu tež wopuſchcǰiła; tola lédma bėchu nétore dny ſaſchle, dǰa ſtary hrécǰ cǰim móǰniſcho w mojej wutrobje ǰwoju hłowu ſbėhaſche. Za ǰam njewjedǰach, ſo bėchu mje ſle myſle tał rucǰe pſchemohle, hacǰ mi juwelėr raſ powjedafche, ſo ſa ǰyłu nóǰ wóčǰka ſacǰinił njeje. Wón bė ǰhlychal, ſo ǰo nėſchto w kaǰicǰe hiba; wono bė twjerdǰe ſtupajo tam a ǰem kłodǰilo, bė ſa nétore ſchinje ſchafło a cǰahał, ſa druge ſaǰo ſ cǰicha kłepalo. Potom bėſche wono pſchi wiſatej plachcǰe, w kotrejǰ wón ſpaſche ſaſtał, na cǰoǰ pał bė runje tał ſ cǰicha woteſchł.“

„Hdyǰ mi to juwelėr powjedafche, wſchaf hnydom wjedǰach, ſo bécǰ ja tón był, kotryǰ bė wo ǰnje wołolo kłodǰil, wjedǰach tež, ſo ſle poǰadanje moǰu ǰyłu wołu wołnjeǰi. ǰako dale jėďǰechmy, mje cǰert na wſchelake waſchnje ſpytowaſche.“

„Hdy by tola ſtary ſchėďǰiwǰ ſchorił a tu wumrjėł, dǰa by ǰnadǰ móǰno był, ſo by mi nėſchto wotkaſał! pſchi ǰebi myſlach; potom ſaǰo: wón wſchaf je ſa ǰwoju wyſoku ſtarobu hiſchcǰe jara cǰily a cǰerſtmy; tola ǰu pſchitkady, woſbeǰe na morju, hǰžeǰ

jenož jena deska živjenje vot šmjerče džěli — njenadžana klabosć, małe mišnjenje — a wscho je nimo! To wschał by jara srudno bylo, to je wěrnó, tola sa nim žana duscha na zhlým šwěcže płakala njeby.““

„„Nascha jěsba sbožownje dale džěšče. Wěchmy k tamnemu městnu dojěli, hdžez šo hrósbne mórske kužoly warja. Žako runje nimo tuteho, sa morjakow jara straschneho městna jědžechmy, šo jewelěr, kotryž pódla mje stejo do schumjazeho kužola hladasche, na dobo psches hłowu do morja wali!““

„Božo Wótče w njebjěsach!“ Kamjeniz polny stracha jawola — „a njebě žaneje pomocy sa njeho?“

„„Žaneje, wam praju, tam jemu nihto pomhacž njemóžesche!““ Czornał dale rěčesche, „„pschetož tón šamy wokomik šo wón ponóri; potom šo wón se šwojimi běłymi wložbami k kužwalatych žołmow šbže, pohlada na mje a wo šmilnosć proscho wolasche: „Czornał, Czornał!“ „„Tola podarmo! Kužol jeho móžnje šobu storže; žołmy šo sa nim wjerczachu a jeho do czorneho bjesdna cžehnjechu!““

„Wón šo dele wali, wy prajeschče?“ praschesche šo duchowny.

„„Šaj““, Czornał woczi njeposbėhnywschi wotmolwi — „„to wschał je lohfo móžno, šo šo jemu pschi pohladže na torhazy warjazny kužol hłowa šawjercži; tola budžich ja pschi jeho boku njebył, by drje dele njepadnył, šebi myšlu.““

„Šcho?“ farar wschón pschewapjenny dale šlědžesche, „wy jeho tola pschimnyli njejsče, Czornał? Wy tola směrom pschi jeho boku stejeschče? Wy mjelcžicže? Nó, dha mi Bože dla rucže prajče, šo šo jeho se žanym porstom dótkli njejsče!“

„„Niž k porstom, ale k zplěj ruku!““ šnapšhecžiw k czer-towym šmějtotanjom lódbžer, „„ja jemu pošledni stork dach, a wot teho cžasča šo šda, šo wot mojich wložbow krej šapa!““

„Wěčžna prawda!“ hłuboko hnuty pobožny farar praji, „a wjecžaza Boža ruka waš njeje došahnyła?“

„„Wona je mje došahnyła““, Czornał šymnokrejnje dale powjedasche, „„pschetož tón šamy džěń moja lódbž do škalny štorcži a šo roslama; ani pjenježka šebi njewuřhowach, šhiba šwoje hubjene živjenje, kotrež pjenježka hódne njeje.““

(Pschichodnje dale.)

Stawisna Khrystušoweho cžerpjenja.

10.

(Pofracžowanje.)

9. A na pscheddwór won džěšče nabojanu. —

A šej šaspěwa šwoje hrono šhapon! —

Žako k durjam Šětr na to woteńčž cžyysche,

Druha joh' šesna —

10. A tym, kiž pódla bėchu, wobšwědcžesche:

Š Jesušom tónle bė tež Nazarenskim!

A joh' wuhlada k nowa přenja džowka,

Wrótniza tamna.

11. Pocža tež prajič k tym, kiž stejachu tam:

Tónle je k tamnych jedyn! — A po šhwili

Druhi pytnywschi jeho nětko džesche:

Ty šy k nich jedyn! —

12. Š nowa pschi wohnju stejo wohrěwasche

Bojasny šo tam. — Těhdy džachy k njemu:

Nješby pošłow ty jeho jedyn wěsče? —

Alle wón šapre;

13. Přějo druhi ras šo wón pschibahasche:

Nješby! Człowjeka teho njesnaju wschał! —

A po šhwili šaš', něhdže po hodžinje,

Druhi k nich džesche:

14. Šawěrnje, tónle bė tež k popadnyenym;

Pschetož šam je wón Galilejski człowjek! —

A nětk šupiwšchi k njemu wschitzny džachy:

Šaj, šy woprawdže! —

15. Šsy tež jedyn k nich! pschetož tvoja narěčž

Nunje taš klicži a cže pscheradžuje! —

Njeknu k wotrocžłow jedyn měšchnikowych,

Šnateho towaršch,

16. Wjenujžy šamoh' teho, kotromž bėšche

Wucho Šětr wotčazł: Nješby mje widžik

Pschi nim w šahrodže?! — Duž šo pschibahajo

Šaklecž Šětr pocža:

17. Człowjeka nihdy teho njesnaju ja,

Kotr'hož mēnicže! — A duž hnydom, jako

Šiščesče rěčesche, šašo wospjetujo

Šaspěwa šhapon!

18. Š dobom tež šo Šnjes pschi tym wobrocžiwšchi

Pohlada k Šětrej! — A šo Šětrej špomni

Ššłowa Šnjesowoh', jako Šesuš prajik

Do přědka bėšche:

19. „Přjedy hacž šhapon je ras druhi špěwał,

Ššikrocž šapřesch ty mje“ — pohóřčeny! —

A šej šakrywšchi hłowu won Šětr džěšche

Žalohnje płacžo. —

20. Ludžo, šedžbujmy! to je poděńdženje

Šawěrnje šrudne, ale k dobom trošchtne;

— Kotrež šapřěł bė, je tež najšprawnišchu

Šofutu cžinik! —

(Pschichodnje dale.)

Wschelake k bliska a k daloka.

— W Šundracžizach pola Kamjeniza je šo psched lětom nowa žyrtej natwarila. Nowa wošada, kotraž k wulkeho džěla k šhudnych ludži wobsteji, je dyrbjala wulke wopory pschinjesčž, ale tež próžy a woporow lutowala njeje. Wot přenjeho hacž do pošlednjeho šu wošadni woprowali šamo hacž do 100 hriwnow. Alle šcho je to wschitko sa wošadu, kotraž jenož je 672 duschow wobsteji, hdžž twar žyrkweje a šary 55000 hriwnow płacži. Š temu pschindu nětko lětno wudawki sa dořhody duchowneho. Duž šebi wošada šašluži, šo ju k darami lubosče podpjeramy. Těho dla je tež wyschnosčž dowolila, šo šo domjaza kollektu sa wošadu we Łužizy šbėra a my lubych Šserbow namołwamy, šo bychu woporniwu wošadu tež k bohatty woporami lubosče podpjerali.

— Šdyž šo šwjatemu poštnemu cžapej bližimy, je rjana natwarjazna kniha wuschla sa tón cžichi šwjaty cžas, kotraž njech šastup namaka do našchich šerbskich domow a šwójbow. Še to „Štawisna cžerpjenja a pschetragnjenja našcheho Šnjesa a Šbóžnika Šesom Šhrysta po šwjatych 4 ščzenikach we wjasanej rěčži, wot knjesa šararja em. Urbana w Budyščinje. My šnajemy rjane šhěrłusche špišacžela, kotrež nam wón w našchim „Šombaj Wóh“ pošticžuje. My wutrobnuje tu knižku našchim Šserbam poručžamy. Wona płacži 70 np. a knježa duchowni ju wěsče rad šwojim wošadnym wobstaraja. Pošwjecžena je knižka hłownej šerbskej přědarškej konferenzy.